

— Не ме блъскай!

— Махай се!

— Казвамъ ти да не ме блъскашъ!

Володя ме хвана за ржката и искаше да ме отдалечи отъ масата, но азъ бѣхъ вече толкова разгнѣвенъ, че уловихъ масата за единия кракъ и я обърнахъ: — На ти сега на тебе!

Всички порцеланови и кристални дребулийки попадаха шумно на пода.

— Отвратителенъ хлапакъ! — извика Володя и се опита да улови нѣкои отъ падащите нѣща.

„Сега всичко между насъ е свършено“, мислѣхъ си азъ, като излизахъ отъ стаята. Скарахме се за винаги.

До вечерята не си говорихме; азъ се чувствавахъ виновенъ, не смѣхъ да го погледна и цѣлия денъ не можахъ да се заловя съ нищо. Володя, напротивъ, си гледаше спокойно работата.

Страхъ ме бѣше, стѣснявахъ се, срамъ ме бѣше да остана самъ съ брата си. Слѣдъ послѣдния урокъ по история, азъ си взехъ тетрадките и тръгнахъ къмъ вратата. Като минавахъ край Володя много ми се искаше да се приближа и да се помирятъ съ него. Но все пакъ азъ се надухъ и минахъ гордо, като че бѣхъ много сърдитъ. Тъкмо въ това врѣме Володя си дигна главата и съ едва уловима и насмѣшлива усмивка на лицето той ме погледна смѣло и спокойно.

— Николенка! — ми каза той, — стига сме се сърдили, прости ми, ако съмъ те наскърбилъ.

И той ми подаде ржката си.

Нѣщо като че почна да се надига все по-високо въ гърдите ми и да ме дави. Тази мжка се продължи само една минута. На очите ми се показаха сълзи и изведнажъ ми стана много леко.

— Про-с-ти ми, Во-ло-дя! — казахъ азъ и му стиснахъ ржката.

Володя ме гледаше така, като че не можеше да разбере, защо плача.

Прѣвелъ: Т. Христовъ.